

Китоби Дониёл — Рақами яксаду ҳафтоду шашум

Ваҳйи Илоҳӣ ва Бедориҳои Ниҳойӣ: Андешаҳо аз Рӯъёи Дониёл

Jeff Pippenger

2024-04-06

Дар боби даҳуми Дониёл, Қабраил кори пешкаш намудани тафсири комили китоби Дониёлро ба қавми Худо дар рӯзҳои охир ба анҷом мерасонад. Дониёл намояндаи қавми Худо дар рӯзҳои охир аст, ки дар китоби Ваҳй ҳамон яксаду чилу чаҳор ҳазор мебошанд. Аз ин рӯ, яксаду чилу чаҳор ҳазор бедор мешаванд, то дарк намоянд, ки пароканда шудаанд, чунонки Дониёл дар боби нӯҳум инро таҷассум мекунад. Онҳо ҳамчунин ба фаҳмиши он бедор мешаванд, ки озмоиши бузурге, ки бо он сарнавишти абадии онҳо ҳал мегардад, озмоиши ҳайкали ҳайвон аст, ки пеш аз мӯҳр зада шудани онҳо ва пеш аз баста шудани дари файз бо қонуни якшанбе дар Иёлоти Муттаҳида ба вуқӯъ меояд. Онҳо аз ноумедие, ки 18 июли соли 2020 бо онҳо рӯ ба рӯ гардид, мотам доранд, ва дар ҳамон ҳолат ба онҳо манзарае аз Масеҳ дар Қудси Ақдос дода мешавад, чунонки Ишаё дар боби шашум онро таҷассум мекунад.

Он рӯё, чунон ки ҳам аз ҷониби Дониёл ва ҳам аз ҷониби Ишаё тасвир шудааст, ба онҳо имкон медиҳад, ки ҳолати фосиди худро пеши Худованди ҷалол бубинанд, ва ҳар ду то ба ҳок фурутан мегарданд. Сипас Ишаё саволеро мешунавад, ки мепурсад, Худо киро назди қавми Худ хоҳад фиристод, ва Ишаё худро пешниҳод мекунад, аммо нахуст пок мегардад.

Пас ман гуфтам: Вой бар ман! зеро ки ман nobуд шудаам; чунки ман марди лабони нопок ҳастам, ва дар миёни қавме бо лабони нопок сокинам; зеро чашмони ман Подшоҳро, яъне Худованди лашкархоро, дидаанд. Он гоҳ яке аз серафимон назди ман парвоз карда омад, ва дар дасташ ангишти афрӯхтае буд, ки онро бо анбур аз болои қурбонгоҳ гирифта буд; ва онро бар даҳони ман ниҳод ва гуфт: Инак, ин ба лабони ту расид; ва гуноҳи ту бардошта шуд, ва хатои ту пок карда шуд. Ва овози Худовандро шунидам, ки мегуфт: Киро бифиристам, ва кист, ки барои Мо биравад? Он гоҳ ман гуфтам: Инак, ман ҳозирам; маро бифирист. Ишаё 6:5–8.

Ишаё бо ангиште аз қурбонгоҳ пок карда шуд, ва Дониёл бо дидани рӯъёи сабабовари оинамонанд пок карда шуд, ки бинандаро водор месозад, то ба сурати он чизе ки мебинанд, дигаргун шавад. Ба Ишаё гуфта мешавад, ки паёмо ба қавме бирасонад, ки шунида намешунаванд, ва дида намебинанд.

Ва Ӯ гуфт: «Бирав ва ба ин қавм бигӯ: “Албатта хоҳед шунид, вале нахоҳед фаҳмид; ва албатта хоҳед дид, вале дарк нахоҳед кард.” Дили ин қавмро фарбеҳ гардон, ва гӯшҳои онҳоро вазнин кун, ва чашмони онҳоро бибанд; мабодо бо чашмони худ бубинанд, ва бо гӯшҳои худ бишнаванд, ва бо дили худ бифаҳманд, ва бозгашт кунанд, ва шифо ёбанд». Ишаё 6:9, 10.

Ишаъё меҳоҳад бидонад, ки то кай бояд бо қавме муомила кунад, ки намефаҳманд ва дарк намекунад; бинобар ин ӯ саволи «то кай?»-ро медиҳад.

Пас ман гуфтам: «Эй Худованд, то кай?» Ва ӯ ҷавоб дод: «То он даме ки шаҳрҳо бе сокин вайрон гарданд, ва хонаҳо бе одам бимонанд, ва замин тамоман хароб гардад; ва Худованд одамонро ба дур бибарад, ва дар миёни замин таркшавии бузурге ба вучуд ояд». Ишаъё 6:11, 12.

Замине, ки дар нубуввати Китоби Муқаддас дар бораи рӯзҳои охир мавзӯи баҳс аст, Иёлотҳои Муттаҳида мебошад, ки ҳангоме ки ҳаробии миллии бо воситаи иртидоди миллии қонуни якшанбе ба амал оварда мешавад, «комилан вайрон» мегардад. Ояти чилу якуми Дониёл ёздаҳ, бо ояти шонздаҳуми ҳамин боб тимсолан пешнамоиш ёфтааст. Дар ояти чилу як «тарки бузург дар миёни замин» ҳамчун сарнагун шудани «бисёре» муайян карда мешавад. Паёми Ишаъё, ки Исо ҳангоми мурочиат кардани ба яҳудиёни муноқишакор дар таърихи ӯ миёни одамон ба он ишора намуд, муайян месозад, ки вақте аз қавми пешини аҳд гузашта мешавад, он гоҳ онҳо гӯшҳо ва ҷашмоне доранд, ки намефаҳманд ва дарк намекунад. Паёми Ишаъё даъвати ниҳониро ба адвентизми Лоудикия ифода мекунад, ки дар қонуни якшанбе ба анҷом мерасад, он ҷо ки адвентизми Лоудикия аз даҳони Худованд қай карда мешавад.

Вай ҳамчунин ба замини ҷалоломез дохил хоҳад шуд, ва бисёр кишварҳо сарнагун хоҳанд гашт; аммо инҳо аз дасти ӯ раҳо хоҳанд ёфт: Адӯм, ва Мӯоб, ва сарварони банӣ-Аммӯн. Дониёл 11:41.

Ба Ишаъё ва Дониёл масъулият дода шудааст, ки даъвати ниҳониро ба Лоудикия пешкаш намоянд, ва ҳангоми ламси сеюми Дониёл дар боби даҳум ӯ барои ин вазифа қувват мебахшад.

Пас шахсе дигаре, ки шабеҳи инсон менамуд, омада, маро ламс кард ва маро қувват бахшид, ва гуфт: «Эй марди бисёр маҳбӯб, матарс; осоиштагӣ бар ту бод; қавӣ бош, оре, қавӣ бош». Ва ҳангоме ки ӯ бо ман сухан гуфт, ман қувват ёфтам ва гуфтам: «Бигзор оғоям сухан гӯяд, зеро ту маро қувват бахшидӣ». Дониёл 10:18, 19.

Дониёл қувват бахшида шуд, то он паёмеро, ки ҳангоми фаромадани Микоил дар боби даҳум дарёфт намуд, баён кунад. Ба Ишаъё иттилоъ дода шуд, ки мебоист ин паёмро то қонуни якшанбе расонад. Ҳангоми қонуни якшанбе боқимондае барпо хоҳад шуд.

Пас ман гуфтам: «Эй Худованд, то кай?» Ва ӯ ҷавоб дод: «То он вақт ки шаҳрҳо бе сокин вайрон шаванд, ва хонаҳо бе одам бимонанд, ва замин комилан хароб гардад; ва Худованд одамонро дур барад, ва дар миёни замин таркшавии бузурге падид ояд. Аммо ҳанӯз дар он даҳяк хоҳад буд, ва он боз хоҳад гашт, ва фуру бурда хоҳад шуд: мисли дарахти теребинт ва мисли булут, ки ҳангоми рехтани баргҳояшон ҷавҳари онҳо дар онҳо мемонад; ҳамчунин насли муқаддас ҷавҳари он хоҳад буд». Ишаъё 6:11–13.

Ҳангоме ки «дар миёни замин тарки бузурге» ба вучуд ояд (дар замони қонуни якшанбе), «даҳяк»-е зоҳир хоҳад шуд, ки «ҷавҳари» он «насли муқаддас» аст. Решаи калимаи ибрии,

ки ба «дахяк» тарчума шудааст, «ушр» аст. Худованд дар вақти қонуни якшанбе «ушр»-е хоҳад дошт, ки «бозгаштаанд».

Ва тамоми даҳяки замин, хоҳ аз тухми замин бошад, хоҳ аз меваи дарахт, аз они Худованд аст; он барои Худованд муқаддас аст. Ва агар касе бихоҳад чизе аз даҳяки худро бозхарад, бояд бар он панҷяки онро низ биафзояд. Ва дар бораи даҳяки гала ё рама, яъне аз ҳар он чи зеро асо мегузарад, даҳумаш барои Худованд муқаддас хоҳад буд. Ибодат 27:30–32.

«Даҳяк»-е ки «бозмегардад», барои Худованд муқаддас аст, ва он насиби Худованд мебошад.

Зеро ҳиссаи Худованд қавми Ёст; Яъқуб қуръаи мероси Ёст. Такрори Шариат 32:9.

Онҳое ки пеш аз қонуни якшанбе бозгашт кардаанд, ҳамон касоне мебошанд, ки аз ҷониби Ирмиё намоёндагӣ шудаанд ва ноумедии аввалро аз сар гузаронидаанд; ба онҳо Худованд ваъда дода буд, ки агар бозгашт кунанд, даҳони Худованд, ё сухангӯёни Ё хоҳанд буд.

Суханони Ту ёфт шуданд, ва ман онҳоро хӯрдм; ва каломи Ту барои ман шодмонӣ ва хурсандии дилам гардид; зеро ман ба номи Ту хонда шудаам, эй Худованд Худои лашкарҳо. Дар маҷлиси тамасхурқунандагон нанишастам ва шодӣ накардам; ба сабаби дасти Ту танҳо нишастам, зеро маро аз хашм пур кардаӣ. Чаро дарди ман доимист, ва чароҳати ман бедаво, ки аз шифо ёфтган сарпечӣ мекунад? Оё Ту барои ман тамоман мисли дурӯғгӯ хоҳӣ буд, ва мисли обҳое, ки хиёнат мекунад? Бинобар ин, чунин мегӯяд Худованд: Агар баргардӣ, он гоҳ туро боз хоҳам овард, ва ту пеши Ман хоҳӣ истод; ва агар гаронбаҳоро аз паст чудо кунӣ, мисли даҳони Ман хоҳӣ буд; бигзор онҳо назди ту баргарданд, аммо ту назди онҳо барнагард. Ва Ман туро барои ин қавм девори муҳкамаи биринҷин хоҳам гардонид; ва онҳо бар зидди ту ҷанг хоҳанд кард, вале бар ту ғолиб нахоҳанд шуд; зеро Ман бо ту ҳастам, то туро наҷот диҳам ва халос кунам, мегӯяд Худованд. Ва Ман туро аз дасти шарирон раҳо хоҳам кард, ва туро аз дасти золимон хоҳам харид. Ирмиё 15:16–21.

Боқимонда, ё он даҳяке, ки дар шаҳодати Ишаъё бармегардад, бояд хӯрда мешуданд, зеро паёми Худо ба онҳо дода шуда буд, ва Каломи Ё бояд хӯрда мешуд. Онҳо касоне буданд, ки даҳони Худо хоҳанд буд, ва бо ин амал онҳо Каломи Худоро пешкаш мекарданд, ки бояд аз ҷониби онҳое, ки наҷотро меҷӯянд, хӯрда шавад. Ирмиё дар «маҷлиси масхарақунандагон» нанишаст, зеро, чунон ки бо Дониёл буд, вақте ӯ рӯёро дид, «маҷлиси масхарақунандагон» гурехт. Ирмиё гумон карда буд, ки Худо ба ӯ дурӯғ гуфтааст, зеро дасти Худо иҷозат дода буд, ки нахустин ноумедии 19 апрели 1844 дар таърихи миллериёт, ва 18 июли 2020 дар айёми охир, рух диҳад. Ваъда барои Ирмиё ин буд, ки агар ӯ «баргардад», ва дар порчаи Ишаъё, «он даҳяк» «бармегардад».

Агар Ирмиё «бозгардад», ӯ ҷузъи «дахяки» Ишаъё мебошад, ки муқаддас аст, ва насиби Худованд аст, ки «ҷавҳари» он дар онҳо мебошад. Калимаи ибрии «ҷавҳар» ба маънои сутун аст, ва ба «сутун» гардонида шудан ҳамон ваъдааст, ки ба филаделфиён дода шудааст.

Касеро ки ғолиб ояд, сутуне дар маъбади Худои Худ хоҳам гардонид, ва ӯ дигар ҳаргиз аз он берун нахоҳад рафт; ва бар ӯ номи Худои Худ, ва номи шаҳри Худои Худро, ки Ерусалими нав аст, ки аз осмон аз ҷониби Худои Худ нозил мешавад, хоҳам навишт; ва номи нави Худро низ бар ӯ хоҳам навишт. Ҳар кӣ гӯш дорад, бишнавад, ки Рӯҳ ба калисоҳо чӣ мегӯяд. Ваҳй 3:12, 13.

«Сутун», яъне «моҳияти» онҳо, иттиҳоди илоҳият ва инсониятро ифода мекунад, зеро Масеҳ ҳамон «сутун»-ест, ки маъбадро нигоҳ медорад.

«Дар ҳамин ҳолати маъюсӣ ман хобе дидам, ки бар зеҳни ман таъсири амиқ гузошт. Ман хоб дидам, ки маъбадери мебинам, ки бисёре аз одамон ба сӯи он мешитофтанд. Фақат онҳое ки дар он маъбад паноҳ мегирифтанд, ҳангоме ки муҳлат ба анҷом мерасид, наҷот меёфтанд. Ҳамаи онҳое ки дар берун мемонданд, барои абад ҳалок мешуданд. Анбӯҳи мардум дар берун, ки ҳар яке ба корҳои гуногуни худ машғул буданд, онҳоро, ки ба маъбад мебароманд, масҳара ва истехзо мекарданд ва ба онҳо мегуфтанд, ки ин нақшаи наҷот фиреби маккоронаест, ва дар асл ҳеч хатаре нест, ки аз он парҳез бояд кард. Онҳо ҳатто бархе аз онҳоро дошта медоштанд, то аз шитобон дохили деворҳо шуданашон монеъ гарданд.»

«Ман аз он метарсидам, ки маро масҳара кунанд, ва беҳтар донидам, ки то пароканда шудани издиҳом, ё то он даме ки битавонам аз назари онҳо пинҳон ворид шавам, интизор бимонам. Аммо шумора ба ҷойи он ки кам шавад, афзоиш меёфт, ва аз тарси он ки дер нашавад, бо шитоб ҳонаи худро тарк карда, аз миёни издиҳом роҳ кушода пеш рафтам. Дар изтиробии худ барои расидан ба маъбад, на издиҳоме, ки маро ихота карда буд, пай бурдам ва на ба он эътино кардам. Ҳангоми ворид шудан ба бино, дидам, ки он маъбади бузург бар як сутуни азим устувор буд, ва ба он баррае, ки саҳт маҷрӯҳ ва хуншор буд, баста шуда буд. Чунон менамуд, ки мо, ҳозирон, медонистем, ки ин барра ба хотири мо дарида ва кӯфта шудааст. Ҳар касе ки ба маъбад дохил мешуд, бояд ба ҳузури он меомад ва гуноҳони худро иқро мекард.»

«Дар пеши Барра андаке боло курсиҳои баланд гузошта шуда буд, ки бар онҳо гурӯҳе нишаста буданд, ки бисёр хушнуд менамуданд. Нури осмон гӯё бар чеҳраҳои онҳо медурахшид, ва онҳо Худоро ҳамду сано мегуфтанд ва сурудҳои сипосгузорию шодмониро месурӯданд, ки гӯё ба мусиқии фариштагон монанд буд. Инҳо ҳамон касоне буданд, ки пештар назди Барра омада, ба гуноҳҳои худ иқро шуда, омурзиш ёфта буданд ва акнун бо интизори шодмонӣ мунтазири воқеаи фараҳбахше буданд.»

«Ҳатто баъд аз он ки ман ба бино даромадам, тарсе маро фаро гирифт ва эҳсоси шарм бар ман омад, ки бояд худро дар назди ин мардум фурӯтан созам. Аммо чунин менамуд, ки маҷбур будам ба пеш ҳаракат кунам, ва оҳиста-оҳиста роҳамро гирди сутун пеш мебардам, то барраро рӯ ба рӯ шавам, ки ногаҳон карнай садо дод, маъбад ба ларза даромад, нидоҳои зафар аз ҷониби муқаддасони гирдомада бархост, нуре даҳшатангез биноро равшан сохт, баъд ҳама чиз ба торикии шадид фурӯ рафт. Ҳамаи он мардумони хушбахт ҳамроҳи он нур нопадид шуда буданд, ва ман танҳо дар ваҳшати хомӯши шаб боқӣ мондам. Ман бо азоби ҷон бедор шудам ва базӯр метавонистам худро бовар кунонам, ки дар хоб будаам. Ба назарам чунин менамуд, ки ҳалокати ман муқаррар

шудааст, ва Рӯҳи Худованд маро тарк кардааст, то дигар ҳаргиз бознагардад».
Testimonies, volume 1, 27.

«Моҳият», яъне он чӣ дар дохили даҳякест, ки бозмегардад, ҳамон «сутун» аст, ки маъбадро нигоҳ медорад. Дониёл рӯёи сабабии Барраеро дид, ки бар сутун овехта шуда буд, ва Барра ҳамон «сутун» буд. Вақте ки Дониёл он рӯёи бузургро дид, ӯ ба сурати сутун дигаргун карда шуд; ва даҳяки Ишаъё низ дар дохили худ «моҳият» (сутун)-ро доранд, ва он моҳият бояд аз ҷониби ҳамаи онҳое, ки меҳоянд ба маъбад дароянд, «хӯрда» шавад. Онҳое ки ба маъбад медароянд ва он моҳиятро меҳоянд, рамаи дигари Худо мебошанд, ки ба паёми парчае, ки ҳангоми қонуни якшанбе барафрошта мешавад, посух медиҳанд, вақте ки дар замин тарки бузурге рух медиҳад. «Насли муқаддас», ки ҳамон моҳияти Ишаъёст, ҳамон Барраест, ки аз бунёди ҷаҳон забҳ шуда буд.

Он даҳуме, ки бозмегардад, аз дасти шарир раҳо хоҳад шуд, ҳангоме ки дар вақти қонуни якшанбе ҷудоии Филадельфия ва Лаодикия барои абад муқаррар мегардад, ва он гоҳ бисёре сарнагун мешаванд. Онҳое ки сарнагун мешаванд, ҳамчун шарироне шинохта мешаванд, ки намефаҳманд. Онҳо ҳамчунин аз дасти золими даҳшатнок раҳо хоҳанд шуд, зеро нишони ҳайвонро қабул нахоҳанд кард.

Худованд Худо чунин мегӯяд: Ман низ издиҳоми Мисро бо дасти Набукадрезар, подшоҳи Бобил, нест хоҳам кард. Ё ва қавмаш бо ӯ, ки саҳмгинтарини халқоянд, оварда хоҳанд шуд, то ин заминро хароб созанд; ва шамшерҳои худро бар Миср хоҳанд кашид, ва заминро аз кушташудагон пур хоҳанд кард. Ва Ман дарёҳоро хушк хоҳам кард, ва заминро ба дасти шарирон хоҳам супурд; ва замин ва ҳар он чиро, ки дар он аст, ба дасти бегонагон хароб хоҳам сохт: Ман, Худованд, инро гуфтаам. Ишаъё 30:10–12.

«даҳшатноки халқҳо» лашкари васитавии подшоҳи шимол аст. Он нишоне ки дар қонуни якшанбе барафрохта мешавад, аз дасти бокираҳои аблаҳ, ё шарир, раҳо карда мешавад, ва ҳамчунин аз дасти даҳшатноки халқҳо низ раҳо карда мешавад. Масъалае ки мо дар ин ҷо баррасӣ мекунем, ин аст, ки Ишаъё, ва Дониёл, ва Ирмиё, ва Ҳизқиёл, ва Юҳанно ҳама барои муаррифии эҳё ва қувватёбии ясаду чилу чор ҳазор нафаре истифода мешаванд, ки аз ноумедии 18 июли соли 2020 бозмегарданд. Дар рӯёи ниҳони Дониёл, рӯёе ки назди дарёи Ҳиддакил дода шудааст, ба Дониёл фаҳмонида мешавад, ки ҳам рӯёҳои дохилӣ ва ҳам берунии Каломи нубувватии Худоро дарк кунад, ва ӯ тақвият дода мешавад, то он паёмо пешниҳод намояд.

Паёми ботинӣ ва зоҳирӣ бо таърифи нубувватии сар, ё «қалъа», дар ояти даҳум ба ҳам оварда мешавад, ки ҷанги Украинаро, ки айни ҳол аз ҷониби Путин пеш бурда мешавад, муайян месозад. Он калиди шинохтани сар, татбиқи ботинӣ ва зоҳирӣ дорад, ва оғози он ҷанг давраеро ишора мекунад, ки дар он ҳар ду сар мавзӯи нубувват мегарданд. Қалъа ё сар, ҳамчун Русия, ҷанги дуҷониби муайян мекунад, ки ба ҷанги сеҷониби ноибӣ мебарад, ки он оғози Ҷанги Якуми Ҷаҳонии III-ро нишон медиҳад, чунон ки дар ояти понздаҳум бо ҷанги Паниум тимсол оварда шудааст.

Ояти шонздаҳум Қонуни Якшанбе аст, ва бинобар ин аз соли 2014, вақте ки ҷанги Украина оғоз ёфт, чунон ки дар оятҳои ёздаҳум ва дувоздаҳум тасвир шудааст, то Қонуни Якшанбе қори ниҳоние, ки ба мӯҳрғузори қавми Худо вобаста аст, ба анҷом мерасад. Тафсири Ҷабраил дар боби ёздаҳуми Дониёл паёмест, ки қавми Худоро муқаддас мегардонад, ё мӯҳр мекунад. Ин ҳақиқатро аз даст додан, маъноӣ аз даст додани ҳамаро дорад. Нубуввате, ки қушода шудааст ва дар китоби Ваҳй «Ваҳйи Исои Масеҳ» номида мешавад, ва ки китоби Ваҳй онро ҳамчун қушодашавандае муайян мекунад, ки андак пеш аз анҷоми муҳлати файз қушода мешавад, порчаи мушаххасе аз китоби Дониёл аст.

Ва ӯ ба ман мегӯяд: «Суханони нубуввати ин китобро мӯҳр макун, зеро ки вақт наздик аст. Ҳар кӣ золим аст, бигзор боз ҳам золим бошад; ва ҳар кӣ палид аст, бигзор боз ҳам палид бошад; ва ҳар кӣ одил аст, бигзор боз ҳам одил бошад; ва ҳар кӣ муқаддас аст, бигзор боз ҳам муқаддас бошад». Ваҳй 22:10, 11.

Дар айёми охир замони муайяне ҳаст, ки дар он нубуввати ниҳой қушода мешавад, зеро оят мегӯяд: «вақт наздик аст». Ҳамин иборае, ки дар боби охири Ваҳй ҷой гирифтааст, ҳамчунин дар боби аввали он низ дида мешавад.

Ваҳйи Исои Масеҳ, ки Худо ба Ё дод, то ба бандагони Худ он чизҳоро нишон диҳад, ки ба зудӣ бояд ба амал оянд; ва Ё онро ба воситаи фариштаи Худ фиристода, ба бандаи Худ Юҳанно ишоратан маълум кард; Ё бар каломи Худо, ва бар шаҳодати Исои Масеҳ, ва бар ҳар он чӣ дидааст, шаҳодат дод. Хушо касе ки меҳонад, ва онҳое ки суханони ин нубувватро мешунаванд ва он чиро, ки дар он навишта шудааст, нигоҳ медоранд; зеро вақт наздик аст. Ваҳй 1:1–3.

Дусаду бисту, ва бинобар ин бисту ду, рамзҳои пайваستшавии Илоҳият бо инсоният мебошанд; ва қори ниҳонии фариштаи сеюм, ки мӯҳрғузори яксаду чилу ҷаҳор ҳазор аст, дар доираи заминаи нубуввати масали даҳ боқира ба анҷом мерасад. Боқирагони хирадманди айёми охир аввалин ноумедии худро 18 июли соли 2020 аз сар гузарониданд, ва онҳо чун устухонҳои мурда дар кӯчаи Ваҳй боби ёздаҳ пароканда буданд, то моҳи июли соли 2023, бисту ду сол пас аз он ки раванди мӯҳрғузори дар соли 2001 оғоз ёфт. «Он вақт замон наздик буд», ва пас Худованд «овозе дар биёбон»-ро барпо кард, ки паёмро аз Ҷабраил гирифта буд; ва Ҷабраил онро аз Масеҳ гирифта буд; ва Масеҳ онро аз Падар гирифта буд.

Пас он гоҳ он овоз паёмро ба калисоҳо ирсол намуд, ва он ба василаи усулҳои электронӣ фиристода шудааст, ба тавре ки мумкин аст хонда шавад ва ё шунида шавад; ҳоло ин дар зиёда аз шаст забон дастрас аст. Қисмате аз нубувват, ки муҳраш қушода шуд, яъне ҳамон паём, дар китоби Дониёл ёфт мешавад.

«Китобе ки муҳр зада шуда буд, Ваҳй нест, балки он қисми нубуввати Дониёл аст, ки ба айёми охир дахл дорад. Фаришта амр кард: “Вале ту, эй Дониёл, ин суханонро пинҳон дор, ва китобро то вақти охир муҳр намо.” Дониёл 12:4». «Аъмоли Ҳаввориён», 585.

«Баҳше аз нубуввати Дониёл, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад», ояти чихилум аст. Ин на танҳо ҳуди ояти чихилум аст, балки он баҳши ояти чихилум мебошад, ки пас аз вақти поён

дар соли 1989 ва пеш аз қонуни якшанбеи ояти чиҳилу якум тасвир шудааст. Таърихи ояти чиҳилум, ки дар дохили худ оят ҳеҷ зикре аз он нест, ҳамон баҳши нубувватест, ки ба рӯзҳои охир тааллуқ дорад ва мӯҳр шуда буд, ва аз моҳи июли соли 2023 барои онҳое, ки интиҳоб мекунанд бубинанд ва бишнаванд, дар ҳоли кушода шудан аст.

Ояти чиҳил ҳеҷ чизеро аз таърихе, ки пас аз фурӯпошии Иттиҳоди Шӯравӣ дар соли 1989 то ба қонуни якшанбеи ояти чилу як баъд меояд, сабт намекунад, аммо он пояи нубуввати роҳам меоварад, ки хатҳои дигари нубувват бояд бар он қарор дода шаванд. Онҳое ки намеҳанд бубинанд ва бишнаванд, ки усули «хат бар хат» ҳамон усули борони охир аст, қудрати дидани таърихи пинҳони ояти чиҳилро надоранд; ва ҳамон таърих Ваҳиди Исои Масеҳ аст, ки Қабраил омада буд, то онро барои Юҳанно ва Дониёл тафсир намояд.

Мо ин омӯзишро дар мақолаи навбатӣ идома хоҳем дод.

«Дар Берия Павлус боз кори худро аз он оғоз кард, ки ба қуништи яҳудиён даромада, Инҷили Масеҳро мавъиза намояд. Ӯ дар бораи онҳо мегӯяд: “Инҳо аз аҳли Таслӯникии наҷибтар буданд, зеро каломро бо тамоми омодагии дил қабул мекарданд ва ҳар рӯз Навиштаҳоро меомӯхтанд, то бубинанд, ки оё ин чизҳо чунин ҳастанд ё не. Аз ин рӯ бисёре аз онҳо имон оварданд; ҳамчунин аз қанони мӯътабари ҷонибдорӣ ва аз мардон низ андак набуд.”»

«Ҳангоми баён шудани ҳақиқат, онҳое ки бо ростқавлӣ меҳанд дар роҳи дуруст бошанд, ба қустуҷӯи қидди Навиштаҳо бедор ҳастанд шуд. Ин натиҷаҳоеро ба вучуд ҳама овард, ки ба он қизе монанданд, ки бо заҳматҳои расулон дар Берия ҳамроҳ буд. Аммо онҳое ки дар ин рӯзҳо ҳақиқатро мавъиза мекунанд, бо бисёре рӯ ба рӯ мешаванд, ки баръакс бериён ҳастанд. Онҳо наметавонанд таълимоте, ки ба онҳо пешниҳод мешавад, рад намоянд, вале ниҳоят бемайлиро нисбат ба таҳқиқ қардани далелҳое, ки ба нафъи он пешкаш мешаванд, зоҳир мекунанд, ва чунин мепиндоранд, ки ҳатто агар ин ҳақиқат ҳам бошад, аҳамияти андаке дорад, ки онҳо онро бипазиранд ё не. Онҳо гумон мекунанд, ки имон ва урфу одатҳои кӯҳнаи онҳо барояшон басанда аст. Аммо Худованд, ки фиристодагони Худо бо паёме барои ҷаҳон равона кардааст, мардумро барои тарзи муносибате, ки нисбат ба қуниҳони бандагони Ӯ нишон медиҳанд, масъул ҳама дошт. Худо ҳар қасро мувофиқи нуре, ки ба ӯ пешниҳод шудааст, доварӣ ҳама кард, ҳама он барояшон равшан бошад ё не. Вазиғаи онҳост, ки монанди бериён таҳқиқ намоянд. Худованд ба қасиғаи набӣ Қушаъ мегӯяд: “Қавми Ман аз набудани қониш ҳалоқ мешаванд; азбаски ту қонишро рад қардай, Ман низ ту ро рад ҳама қард.”»

«Ақлҳои беруниёро таассуб танг нақарда буд, ва онҳо омода буданд, ки ҳақиқатҳоеро, ки расулон мавъиза мекарданд, таҳқиқ намоянд ва бипазиранд. Агар мардуми қониби мо ба қамунаи он беруниёни қониб қайравӣ мекарданд, дар ин ки ҳар рӯз Навиштаҳоро меқустанд ва қаймҳоеро, ки ба онҳо оварда мешуд, бо он қи дар он қи сабт шудааст, муқоиса меқамуданд, имрӯз ба қойи қи нақар, ҳазорон нақар ба қариати Худо вақдор мебуданд. Аммо бисёре аз онҳое ки даъвои дӯст доштани Худоро қоранд, ҳеҷ қиҳише надоранд, ки аз қумроҳӣ ба ҳақиқат рӯ оваранд, ва онҳо ба ақсонаҳои қилқисанди айёми охир меқаспанд. Қато зеҳно кӯр меқозад ва аз Худо дур меқарад; аммо ҳақиқат ба зеҳн

нур медиҳад, ва ба қон ҳаёт мебахшад». Sketches from the Life of Paul, 87, 88.